

O ŠIKOVNÉ OPIČCE

V jedné zoologické zahradě bydlela opičí rodina.

Od jara do podzimu se opičky proháněly venku. Ale když přišly první mrazy, zalezly všechny do domečku a zůstaly tam až do jara. Opičky totiž mají rády teplo, vždyť pocházejí z Afriky.

Jednou zjara se opičí mámě narodila dceruška. „Bude se jmenovat Bety po babičce,“ rozhodl opičí táta.

Betyнка se měla k světu. Houpala se na laně, hrála si s míčem a na děti dělala legrační obličejy. Však ji taky měly ze všech opic nejraději.

Uplynulo léto, podzim a začalo poprvé chumelit. Opice zalezly jako každý rok do domečku.

Jen malé Betynce se to nelíbilo: „Tady je hrozná nuda. Chci běhat venku!“ „To nesmíš,“ zakazovala maminka, „zmrzla bys. Kdepak, zima není pro opice.“ Ale Betyнка si nedala říct. Když se nikdo nedíval, pootevřela dvířka a šup do výběhu. Sníh opičku studil. „Brr,“ otrásla se. „Máma má asi pravdu.“ Ale pak začala hopsat a běhat po stromě, až se celá zahřála. „Venku je krásně,“ libovala si.

„Betyňko, nastyďte se!“ vyděsila se ošetřovatelka. „Opičky nemohou létat po sněhu. Běž rychle domů!“

„Prosím, prosím,“ žadonila Bety, „přines mi bundu, čepici a pořádné boty. Já tu nudu doma nevydržím.“

„Dobře,“ souhlasila nakonec ošetřovatelka. „Ale teď rychle do tepla!“

Od té doby trávila Betyнка na sněhu celý den.

Však taky měla teplou kombinézu, čepici přes uši a na ruku palčáky.

„Postavíme v opičím pavilonu kopec ze sněhu,“ rozhodl ředitel zoo a koupil Betynce sáňky. To byla teprve zábava! Bety jezdila od rána do večera. Brzy se o tom doslechlo celé město. Návštěvnost zoo prudce stoupla. Každý chtěl vidět veselou zimní podívanou.

A opravdu to stálo za to.

Jaké oblečení nosila Bety? Přečti pozorně podtrženou větu a správné oblečení vybarvi.

